

Arrest

nr. 199 081 van 31 januari 2018
in de zaak RvV X / II

In zake: X

**Gekozen woonplaats: Op zijn gekozen woonplaats bij
advocaat G. MWEZE SIFA
Wynantstraat 33
1000 BRUSSEL**

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Angolese nationaliteit te zijn, op 27 januari 2018 heeft ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 22 januari 2018 tot terugleiding (bijlage 11) en tot intrekking van een visum.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 januari 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 januari 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. DIMONEKENE-VANNESTE, die *loco* advocaat G. MWEZE SIFA verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. VANBEYLEN, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 22 januari 2018 wordt de verzoekende partij tegengehouden aan de grenscontrole. Zij is in het bezit van een visum type C afgegeven door de Belgische ambassade in Luanda.

1.2. Op 22 januari 2018 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging een beslissing tot terugnrijving. Dit is de eerste bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

"(...)werd (...)

de heer / mevrouw :

(...)

houder van het document Nationaal Paspoort van Angola nummer xxx

afgegeven te SME Luanda op : 15.12.2017

houder van het visum nr. xxx van het type C afgegeven door Belgische Ambassade te Luanda

geldig van 21.01.2018 tot 07.03.2018

voor een duur van 30 dagen, met het oog op : [...]

afkomstig uit Addis Ababa Bole met ET724, op de hoogte gebracht van het feit dat de toegang tot het grondgebied aan hem (haar) wordt geweigerd, krachtens artikel 3, eerste lid van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen,

om de volgende reden(en) :

(...)

(E) Is niet in het bezit van documenten die het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden staven (art. 3, eerste lid, 3°)

Reden van de beslissing:

Betrokkene verklaart naar België te reizen voor toeristische doeleinden. Betrokkene stelt zijn verblijf door te brengen in hotel Amadeus maar kan geen enkele reservatie voorleggen, kent niet het verblijfsadres van dit hotel. Betrokkene heeft bij zijn visumaanvraag een reservatie voorgelegd voor het hotel Saint Nicolas, heden maakt betrokkene totaal geen melding van voorgenoemd hotel. Met betrekking tot het toeristisch verblijf van 21 dagen beschikt betrokkene over geen enkel overtuigingsstuk waaruit een gepland toeristisch verblijf blijkt (toeristische info, reisbrochures, geboekte rondreis, te bezoeken steden en plaatsen...)

(...)"

1.3. Op 22 januari 2018 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging een beslissing tot intrekking van een visum. Dit is de tweede bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

"Mevrouw, Meneer

(...)

Op verzoek van de gemachtigde van Staatssecretaris voor Asiel en Migratie,

(...)

uw visum onderzocht. Nummer 011838957, afgegeven: 15.01.2018.

(...) het visum is ingetrokken

Dit besluit is gebaseerd op de volgende redenen:

(...)

2. het doel en omstandigheden van het voorgenomen verblijf zijn onvoldoende aangetoond (artikel 32, 1, a), II en artikel 34, 1/2) van de verordening (EG) Nr. 810/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 13.07.2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke visumcode) Betrokkene verklaart naar België te reizen voor toeristische doeleinden. Betrokkene stelt zijn verblijf door te brengen in hotel Amadeus maar kan geen enkele reservatie voorleggen, kent niet het verblijfsadres van dit hotel. Betrokkene heeft bij zijn visumaanvraag een reservatie voorgelegd voor het hotel Saint Nicolas, heden maakt betrokkene totaal geen melding van voorgenoemd hotel. Met betrekking tot het toeristisch verblijf van 21 dagen beschikt betrokkene over geen enkel overtuigingsstuk waaruit een gepland toeristisch verblijf blijkt (toeristische info, reisbrochures, geboekte rondreis, te bezoeken steden en plaatsen...)

(...)"

2. Over de rechtspleging

In het verzoekschrift vraagt de verzoekende partij dat het Frans wordt gebruikt als proceduretaal.

Artikel 39/14 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) luidt als volgt:

“Behoudens wanneer de taal van de procedure is bepaald overeenkomstig artikel 51/4, worden de beroepen behandeld in de taal die de diensten waarvan de werking het ganse land bestrijkt krachtens de wetgeving op het gebruik van de talen in bestuurszaken, moeten gebruiken in hun binnendiensten. Indien die wetgeving het gebruik van een bepaalde taal niet voorschrijft, geschiedt de behandeling in de taal van de akte waarbij de zaak bij de Raad werd ingediend.”

De proceduretaal is *in casu* niet bepaald overeenkomstig artikel 51/4 van de vreemdelingenwet. De zaak dient dus voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) te worden behandeld in de taal waarvan de wet het gebruik oplegt aan de administratieve overheid waarvan de beslissing wordt aangevochten, *i.e.* deze waarin de beslissing is gesteld (*cf.* RvS 17 april 2002, 105.632). Dit is *in casu* het Nederlands.

3. Over de ontvankelijkheid wat betreft de beslissing tot vasthouding

Wat betreft de beslissing tot vasthouding werpt de Raad ambtshalve de exceptie van onbevoegdheid op. Overeenkomstig artikel 71, eerste lid van de vreemdelingenwet kan de verzoekende partij tegen een dergelijke beslissing een beroep instellen bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van haar verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar zij werd aangetroffen. De Raad heeft derhalve, nu de wetgever deze bevoegdheid uitdrukkelijk aan een ander rechtscollege heeft toevertrouwd, geen rechtsmacht om te onderzoeken of de beslissing tot vasthouding in overeenstemming is met de wet.

Het beroep gericht tegen de beslissing tot vasthouding is onontvankelijk.

4. Over de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

4.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, §1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid van de vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

4.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringend karakter

4.2.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/82, §4, tweede lid van de vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid”.

4.2.2. De toepassing van de wettelijke bepaling

In casu bevindt de verzoekende partij zich in een welbepaalde plaats, zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringende karakter van de vordering wettelijk vermoed, wat de beslissing tot terugdrijving betreft. Dit wordt ook niet betwist door de

verwerende partij. De beslissing tot nietigverklaring van het visum hangt hier nauw mee samen. Het uiterst dringende karakter van de vordering staat dan ook vast.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

4.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

4.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, §2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder "middel" wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Wanneer op basis van de uiteenzetting van de middelen, het voor ieder weldenkend mens zonder meer duidelijk is, dat de verzoekende partij een schending van een dergelijke bepaling van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) heeft willen aanvoeren, mag het niet nauwkeurig of verkeerd vermelden door de verzoekende partij van de door haar geschonden geachte verdragsbepaling geen drempel zijn voor de Raad om niet over te gaan tot een beoordeling van de verdedigbare grief.

Ten einde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting dat artikel 13 van het EVRM op de Staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § § 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, Čonka/ België, § 75).

De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in één van haar rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, Silver en cons./Verenigd Koninkrijk, § 113).

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het *prima facie* karakter ervan. Dit *prima facie* onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoekenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

De Raad doet overeenkomstig artikel 39/82, §4, vierde lid van de vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoekende partij zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de

schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden.

4.3.2. De beoordeling van deze voorwaarde

4.3.2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 62 van de vreemdelingenwet, van het evenredigheids- en het zorgvuldigheidsbeginsel. De verzoekende partij formuleert haar grieven als volgt:

"Le requérant souhaite faire au Conseil les observations suivantes :

Alors que :

Violation du principe de bonne administration

D'emblée, il convient de rappeler que le requérant justifie d'un passeport angolais dont réf.n° N(...), en ordre et en cours de validité.

Il justifie également d'un visa Schengen dont réf. n° (...) type C, valable du 21.01.2018 au 07.03.2018, pour une durée de 30 jours, et donc, en cours de validité également.

Qu'il y a lieu de rappeler, que le requérant a rempli toutes les conditions légales à l'obtention d'un visa court séjour dans l'espace Schengen ; raison pour laquelle l'Ambassade de Belgique à Luanda, après étude minutieuse de son dossier, lui a accordé un visa.

En effet, l'ambassade de Belgique à Luanda, ne pouvait, en aucune façon, accorder au requérant un visa de court séjour, pour l'espace Schengen, si ce dernier n'avait présenté toutes les garanties nécessaires et utiles à cet effet.

Il convient donc de rappeler les articles 5 et 15 de la convention de Schengen du 14 juin 1985, qui sont libellés comme suit :

Article 5

1. Pour un séjour n'excédant pas trois mois, l'entrée sur les territoires des Parties Contractantes peut être accordée à l'étranger qui remplit les conditions ci-après :

- a) posséder un document ou des documents valables permettant le franchissement de la frontière, déterminés par le Comité Exécutif ;*
- b) être en possession d'un visa valable si celui-ci est requis ;*
- c) présenter le cas échéant les documents justifiant de l'objet et des conditions du séjour envisagé et disposer des moyens de subsistance suffisants, tant pour la durée du séjour envisagé que pour le retour dans le pays de provenance ou le transit vers un État tiers dans lequel son admission est garantie, ou être en mesure d'acquiescer légalement ces moyens ;*
- d) ne pas être signalé aux fins de non-admission ;*
- e) ne pas être considéré comme pouvant compromettre l'ordre public, la sécurité nationale ou les relations internationales de l'une des Parties Contractantes.*

Qu'en l'espèce, le fait que l'Ambassade de Belgique à Luanda lui a accordé le visa, démontre à suffisance que lors de sa demande, le requérant a produit tous les documents et garanties utiles à son séjour dans le royaume.

Il est donc contradictoire, et relevant de la violation du principe de bonne administration, que la même partie adverse qui a accordé le visa au requérant, suite à sa demande via l'Ambassade de Luanda, conteste sa propre décision.

La même administration ne peut se retourner contre sa propre décision, maintenant le requérant est dans un lieu déterminé, alors qu'il était en possession de tous les documents du voyage, notamment sa réservation à d'hôtel Saint Nicolas et non Amadeus comme le prétend la partie adverse.

A cet effet, le requérant produit la copie de sa confirmation de réservation (Pièce 3), reprenant aussi bien les informations sur l'hôtel lui-même, ainsi que sur la durée du séjour.

force est de rappeler que le requérant a également justifié auprès de l'Ambassade de Belgique à Luanda, de sa capacité financière en ce qu'il a sur lui, pour le besoin de son logement la somme de 2200,00 euros ; cette capacité financière lui permettra, sans aucune difficulté de se trouver un autre hôtel dans Bruxelles ou ses environs.

Il produit ainsi :

Une attestation d'emploi de l'Union Européenne (Délégation auprès de l'Angola) dont réf. : Ares (2018) 455582-24/01/2018 du 24.01.2018 ;

Une copie de son contrat d'emploi d'agent local ;

Les copies de ses fiches de paie de juillet à décembre 2017

Une attestation d'emploi délivré par l'Union Européenne (Service européen pour l'action extérieure, travaillant en collaboration avec la délégation auprès de l'Angola) dont le siège se trouve à Bruxelles

Que de ce qui précède, force est de constater que le requérant n'a pas et ne présente pas le profil d'une personne qui voudrait duper les autorités belges, et demeurer dans le royaume sans en avoir l'autorisation.

Qu'il apparait, de ce qui précède, non seulement une mauvaise foi, dans le chef de la partie adverse, mais aussi une non prise en compte de tous les éléments pertinents de la cause.

A titre de rappel, « ...le principe de bonne administration impose à l'autorité administrative saisie d'une demande, entre autres, d'agir avec précaution, de tenir compte de tous les éléments pertinents de la cause et d'examiner le cas sur lequel elle statue avec soin et minutie... » (C.E.E., arrêt n° 26.342 du 29 avril 2009).

Que, « A cet égard, le Conseil observe qu'il découle du principe général de soin et de minutie qu' « Aucune décision administrative ne peut être régulièrement prise sans que son auteur ait, au préalable, procédé à un examen complet et détaillé des circonstances de l'affaire sur laquelle il entend se prononcer. Ce principe, qui correspond à un devoir de prudence et de minutie, oblige dès lors l'autorité à effectuer une recherche minutieuse des faits, à récolter tous les renseignements nécessaires à la prise de décision et à prendre en considération tous les éléments du dossier, afin de pouvoir prendre la décision en pleine connaissance de cause, après avoir raisonnablement apprécié tous les éléments utiles à la résolution du cas d'espèce » (arrêt CE n° 221.713 du 12 décembre 2012).

Qu'il apparait, de ce qui précède, non seulement une mauvaise foi, dans le chef de la partie adverse, mais aussi une motivation inadéquate.

En effet, la Cour de cassation enseigne que toute motivation doit être adéquate, en ce sens qu'elle doit raisonnablement fonder toute décision administrative (Cass., 5 février 2000, Bull.Cass., 2000, p. 285) ; quod non en l'espèce.

Violation du principe de collaboration procédurale

Attendu qu'en l'espèce, il y a lieu de relever que le requérant a bel et bien fait sa réservation à l'hôtel saint Nicolas et non à l'hôtel Amadeus. Une erreur est faite au moment où il remplissait sa demande de visa, il est mentionné Amadeus au lieu de Saint Nicolas. Toute fois dans la fiche de confirmation de réservation il est noté l'hôtel Saint Nicolas. la partie adverse, lorsqu'elle a constaté un doute en ce qui concerne la réservation d'hôtel du requérant, elle aurait dû, comme le veut le principe de la collaboration procédurale, de vérifier auprès de l'hôtel Saint Nicolas si une réservation a été faite au nom du requérant étant donné que le numéro de téléphone de l'hôtel était bien mentionné sur la fiche de réservation, avant de prendre une décision d'annulation du visa.

Que les policiers qui l'ont interrogées à la frontière et l'office des étrangers ont eu une mauvaise appréciation de sa situation et agi arbitrairement;

Que le requérant a à la frontière justifié de tous les documents relatifs à son voyage notamment la réservation d'hôtel pour la période du 22 janvier 2018 au 11 février 2018; son passeport muni d'un visa et un plan touristique.

A titre de rappel, « 4.1.3. En conséquence, le Conseil estime que la partie défenderesse a violé le principe de collaboration procédurale en ne permettant pas au requérant d'apporter une information complémentaire, [...]. 4.2.2. En l'occurrence, en dehors du fait qu'en tout état de cause, l'obligation de

collaboration procédurale s'imposait à la partie défenderesse dans le cas d'espèce, [...] »(CCE. Arrêt n° 121 846 du 31 mars 2014).

En effet, il apparaît que des éléments exigés par la partie adverse, il ne lui manquait que la réservation d'hôtel, ainsi que la preuve d'un séjour touristique planifié (informations touristiques, brochures de voyage, circuits réservés, villes et lieux à visiter ...).

Que c'est à tort que la partie adverse lui reproche de ne pas préciser l'objet et les conditions du séjour envisagé;

Que le requérant ne comprends pas pourquoi la partie adverse n'a pas tenu compte de la fiche de réservation d'hôtel présentée ainsi du montant de 2200 euros qu'il avait en espèce;

Qu'il est de bon sens que l'administration doit prendre des décisions en tenant compte de tous les éléments de la cause sur le plan factuel que juridique;

En l'espèce, le requérant est employé à la délégation de l'Union Européenne en République d'Angola, cette délégation est une succursale de l'Union Européenne de l'action extérieure de Belgique dont le siège se trouve à Bruxelles. Le requérant travaille avec plusieurs de ses collègues de Belgique en Angola, Et qui devait lui faire visiter la ville, les places touristiques. (Pièce 4)

Qu'il y'a lieu de souligner que le Service Européen pour l'action extérieure de Bruxelles, témoigne que via attestation que Monsieur MB. est bel est bien employé à la délégation de l'Union Européenne en République d'Angola (Pièce 5)

Qu'il en résulte donc une violation du principe de collaboration procédurale dans le chef de la partie adverse.

Violation du principe de la proportionnalité

Rappelons qu'il est de jurisprudence constante du Conseil d'Etat qu' « Une règle d'administration prudente exige que les autorités apprécient la proportionnalité entre, d'une part, le but et les effets de la démarche administrative prescrite par l'alinéa 2 de la disposition et, d'autre part, sa praticabilité plus ou moins aisée dans le cas d'espèce et les inconvénients inhérents à son accomplissement » (cf. C.E., 1er avril 1996, n058.969, inédit). Quod non en l'espèce.

Qu'il y avait donc lieu de tenir compte du principe de proportionnalité qui est pour sa part une application du principe du raisonnable, et qui requiert qu'il existe un rapport raisonnable de proportionnalité entre les motifs de fait fondant un acte administratif et son objet. Que ce principe du raisonnable interdit donc à l'autorité d'agir contrairement à toute raison. (CE, 27 septembre 1988, n°30.876)

Que « ...le contrôle de proportionnalité d'une décision administrative est une question d'espèce. La proportionnalité s'apprécie selon les circonstances qui ont présidé à l'adoption de l'acte. Entrent donc en considération dans le type de contrôle, le contexte décisionnel, le type d'acte administratif, le comportement du requérant et celui de l'autorité administrative.

5. Le principe de proportionnalité, comme c'est d'ailleurs le cas de la notion d'erreur manifeste d'appréciation dont il est une variante, permet notamment au juge administratif de sanctionner l'administration qui utilise son pouvoir d'appréciation de manière arbitraire... ». ([Http://www.justice-en-ligne.be/article699.html](http://www.justice-en-ligne.be/article699.html)).

En effet, le principe de proportionnalité requiert qu'une relation d'adéquation, c'est-à-dire une relation raisonnable existe entre la décision et les faits qui la justifient, compte tenu de l'objectif d'intérêt général que l'autorité administrative doit servir ;

Qu'en l'espèce, le requérant justifie d'un passeport angolais dont réf.n° N(...) en cours de validité, ainsi que d'un visa Schengen dont réf. n° 011838957 type C, valable du 21.01.2018 au 07.03.2018, pour une durée de 30 jours, et donc, en cours de validité également.

Que, si l'ambassade de Belgique à Luanda a jugé utile de lui accorder un visa, c'est bien parce qu'il avait satisfait à toutes les exigences y relatif, et qui, disons-le, sont réputées rigoureuses.

Il apparait donc qu'il n'est ni nécessaire, ni vital à l'intérêt général qu'il soit renvoyé dans son pays d'origine, d'autant plus qu'il ne lui est reproché aucun comportement social dangereux.

Par ailleurs, la règle de proportionnalité suppose que, « ... parmi plusieurs mesures qui peuvent s'offrir à elle, l'autorité doit opter pour la mesure la moins restrictive... » (VELU J. et ERGEC R., la Convention européenne des droits de l'homme, Bruylant, Bruxelles, 1990, n° 194; M.-A. SWARTENBROECKS, 'Les arrêtés royaux interdisant à des étrangers non C.E.E., de résider dans certaines communes sont-ils compatibles avec les engagements non internationaux de la Belgique?', R.D.E., 1994, n° 78, p. 301) ;

Qu'en l'espèce, la mesure la moins restrictive, n'est nullement la décision de maintien lui notifiée.

Qu'il résulte de ce qui précède une violation du principe de proportionnalité."

4.3.2.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht, zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen.

Uit de motieven van de eerste bestreden beslissing tot terugnijving blijkt dat voornoemde beslissing in rechte is gesteund op artikel 3, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de eerste bestreden beslissing een motivering in feite, met name, dat de verzoekende partij niet in het bezit is van documenten die het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden staven, waarbij verduidelijkt wordt dat de verzoekende partij verklaart naar België te reizen voor toeristische doeleinden, dat zij haar verblijf zal doorbrengen in het hotel Amadeus maar geen enkele reservatie kan voorleggen en het verblijfsadres van dit hotel niet kent, dat zij bij haar visumaanvraag een reservatie heeft voorgelegd voor het hotel Saint-Nicolas, dat zij heden totaal geen melding maakt van dit hotel, dat de verzoekende partij met betrekking tot het toeristisch verblijf van 21 dagen over geen enkel overtuigingsstuk beschikt waaruit een gepland toeristisch verblijf blijkt.

Uit de motieven van de tweede bestreden beslissing tot intrekking van een visum blijkt dat voornoemde beslissing in rechte is gesteund op artikel 34.2 van de van de verordening nr. 810/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 13 juli 2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke visumcode (hierna: de Visumcode). Tevens bevat de tweede bestreden beslissing een motivering in feite, met name, dat het doel en de omstandigheden van het voorgenomen verblijf onvoldoende zijn aangetoond, waarbij verduidelijkt wordt dat de verzoekende partij verklaart naar België te reizen voor toeristische doeleinden, dat zij haar verblijf zal doorbrengen in het hotel Amadeus maar geen enkele reservatie kan voorleggen en het verblijfsadres van dit hotel niet kent, dat zij bij haar visumaanvraag een reservatie heeft voorgelegd voor het hotel Saint-Nicolas, dat zij heden totaal geen melding maakt van dit hotel, dat de verzoekende partij met betrekking tot het toeristisch verblijf van 21 dagen over geen enkel overtuigingsstuk beschikt waaruit een gepland toeristisch verblijf blijkt.

De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motiveringen haar niet in staat stellen te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissingen zijn genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

4.3.2.3. In de mate dat de verzoekende partij aanvoert dat de motivering van de bestreden beslissingen niet correct is, voert zij de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan

van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het evenredigheidsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126.520).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk worden onderzocht, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221 475).

4.3.2.4. De verzoekende partij betoogt dat zij een Schengenvisum type C heeft geldig van 21 januari 2018 tot 7 maart 2018 voor een duur van dertig dagen dat geldig is, dat zij alle voorwaarden vervulde om een visum kort verblijf te verkrijgen, reden waarom de ambassade in Luanda na een grondig onderzoek van haar dossier haar een visum toekende, dat de ambassade haar op geen enkele manier een visum kon toekennen als zij niet de nodige en nuttige garanties had voorgelegd. De verzoekende partij citeert artikel 5 van de Schengenovereenkomst en stelt dat het feit dat de Belgische ambassade te Luanda haar een visum heeft toegekend, op afdoende wijze aantoont dat zij bij haar aanvraag de nodige documenten en nuttige garanties voor haar verblijf in het Rijk heeft voorgelegd. Zij meent dan ook dat het tegenstrijdig is dat dezelfde verwerende partij die het visum heeft toegekend haar eigen beslissing contesteert. Zij vervolgt dat de verwerende partij zich niet tegen haar eigen beslissing kon keren terwijl zij in het bezit was van alle reisdocumenten, namelijk een hotelreservatie voor Saint-Nicolas en niet Amadeus zoals de verwerende partij voorhoudt. De verzoekende partij wijst er op dat zij een kopie van de bevestiging van de reservatie voorlegt, die wijst op de informatie over het hotel en de duur van het verblijf. Zij wijst er nog op dat zij voor de Belgische ambassade te Luanda haar financiële capaciteit rechtvaardigde en dat zij 2200 EUR bij haar had, dat deze financiële capaciteit haar moet toelaten zonder moeilijkheden in Brussel of omgeving een ander hotel te vinden. Zij wijst op de stukken die zij voegt bij haar verzoekschrift en stelt dat hieruit blijkt dat de verzoekende partij geen profiel heeft van een persoon die de Belgische autoriteiten zou willen bedriegen en in België te verblijven zonder toestemming. De verzoekende partij meent dan ook dat niet enkel slechte wil blijkt in hoofde van de verwerende partij, doch ook dat zij niet alle elementen in rekening heeft genomen en dat er sprake is van een inadequate motivering.

Voorts betoogt de verzoekende partij dat zij wel degelijk een reservatie maakte in het hotel Saint-Nicolas en niet in het hotel Amadeus, dat er een vergissing werd gemaakt op het ogenblik dat zij haar visumaanvraag invulde waar Amadeus staat in plaats van Saint-Nicolas, dat nochtans op de bevestigingsfiche genoteerd staat Saint-Nicolas. Zij meent dat de verwerende partij, bij het vaststellen van een twijfel over de reservering van het hotel, voor het nemen van de bestreden beslissingen, had dienen te verifiëren bij het hotel Saint-Nicolas of de verzoekende partij daar een reservatie had gemaakt gelet op het feit dat het nummer van het hotel wel degelijk vermeld stond op de reservatiefiche. Zij meent dat de politieagenten die haar interviewden en de Dienst Vreemdelingenzaken een verkeerde appreciatie kregen van haar situatie en arbitrair hebben gehandeld. Zij stelt dat zij aan de grens alle documenten betreffende haar reis, namelijk de hotelreservatie voor de periode van 22 januari 2018 tot 11 februari 2018, een paspoort voorzien van een visum en een toeristisch plan heeft gerechtvaardigd. Zij meent, onder verwijzing naar arrest nr. 121 846 van 31 maart 2014 van de Raad, dat de verwerende partij de zorgvuldigheidsplicht schendt door haar niet toe te laten bijkomende elementen aan te brengen, dat immers blijkt dat van de elementen vereist door de verwerende partij, zij enkel de hotelreservatie alsook de bewijzen van een gepland toeristisch verblijf niet had. Zij meent dat de verwerende partij ten onrechte stelt dat zij het doel en de verblijfsomstandigheden niet heeft aangetoond. Zij begrijpt voorts niet waarom de verwerende partij geen rekening heeft gehouden met de voorgelegde reservatiefiche, noch met de 2200 EUR die zij bij zich had, dat de verwerende partij rekening moet houden met alle elementen van het dossier. Zij wijst er nog op dat zij tewerkgesteld is bij de delegatie van de Europese Unie in Angola, dat zij met meerdere van haar Belgische collega's in Angola werkt die haar de stad en de toeristische plaatsen zouden laten zien. De verzoekende partij wijst er nogmaals op dat bevestigd wordt dat zij tewerkgesteld is bij de delegatie van de Europese Unie in Angola.

Ten slotte meent de verzoekende partij dat het evenredigheidsbeginsel geschonden is, dat zij een geldig Angolees paspoort heeft met een geldig Schengenvisum type C, dat indien de Belgische ambassade in

Luanda het nuttig heeft geacht haar een visum af te leveren, dit wel degelijk is omdat zij voldeed aan alle relevante vereisten. Zij meent dat niet blijkt dat het noodzakelijk is of in het algemeen belang om haar terug te sturen naar haar land van herkomst, te meer daar haar geen enkel sociaal gevaarlijk gedrag kan worden tegengeworpen.

4.3.2.5. Uit het administratief dossier blijkt dat de Federale politie – afdeling grenscontrole in Zaventem een verslag opstelde op 22 januari 2018. Het verslag vermeldt dat de verzoekende partij opgehouden werd aan de grenscontrole op 22 januari 2018, dat zij als documenten een gewoon paspoort en een ticket voorlegde. Voorts blijken uit het verslag eveneens de gegevens van het visum van de verzoekende partij. Uit het verslag blijkt dat de verzoekende partij geïnterpelleerd werd en verklaringen aflegde. Het volgende kan gelezen worden in het verslag betreffende voornoemde verklaringen van de verzoekende partij:

* betreffende haar reismotief: *“Betrokkene komt voor toerisme maar kan niet zeggen wat hij komt bezichtigen. Hij kent niks van België. Betrokkene zal in het hotel (Amadeus) wel een gids vragen. Betrokkene zet later in het jaar als accounted bij de Angolese delegatie bij de EU te komen werken. Hij kan geen naam of telefoonnummer hiervan geven. Wij moeten maar contact opnemen met de EU. Hij heeft ook geen enkel document hierover bij zich”*

* betreffende de hotelreservatie *“Betrokkene zou bij hotel “Amadeus” in Brussel gereserveerd hebben, doch heeft zijn reservatie vergeten in Angola. Hij kan ook niet het adres geven van het hotel, dat zal de taxichauffeur wel weten. Hotel zou nog niet betaald zijn.”*

4.3.2.6. Het in het bezit zijn van een visum dat door de Belgische vertegenwoordiging werd afgeleverd ontslaat de verzoekende partij niet van de wettelijke verplichting uit artikel 3, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet om voor haar korte verblijf *“zo nodig” “documenten (...) ter staving van het doel van het voorgenomen verblijf”* over te leggen. De Raad stelt ook vast dat de verzoekende partij niet langer voldeed aan de voorwaarden waaronder haar het visum werd toegekend, zoals blijkt uit de motieven van het intrekken van het visum. Immers werd uitdrukkelijk gemotiveerd dat het doel en de omstandigheden van het voorgenomen verblijf onvoldoende zijn aangetoond doordat de verzoekende partij verklaart dat zij haar verblijf zal doorbrengen in hotel Amadeus en geen enkele reservatie kan voorleggen, noch een verblijfsadres kent, terwijl zij bij haar visumaanvraag een reservatie heeft voorgelegd voor het hotel Saint-Nicolas, dat zij heden totaal geen melding maakt van dit hotel. Hieruit blijkt duidelijk dat zij niet langer voldoet aan de voorwaarden van haar visum, die voldaan waren op het ogenblik van het afgeven van het visum, nu zij op het ogenblik van de visumaanvraag een hotelreservatie voor hotel Saint-Nicolas voorlegt en bij binnenkomst melding maakt van een ander hotel en geen enkele reservatie kan voorleggen, noch een verblijfsadres kent en van het hotel Saint-Nicolas geen melding meer maakt. Het feit dat de verzoekende partij aldus voldeed aan de voorwaarden voor het toekennen van een visum kort verblijf waardoor haar ook een visum werd afgegeven op de Belgische ambassade te Luanda, ontslaat haar niet van de verplichting om op het ogenblik van binnenkomst nog steeds aan de afgiftevoorwaarden te voldoen, bij gebreke waarvan het visum wordt ingetrokken overeenkomstig artikel 34.2 van de Visumcode. Een tegenstrijdigheid doordat de verwerende partij een visum toekent en nadien intrekt blijkt aldus niet. De verzoekende partij slaagt er immers niet in om de motieven waaruit blijkt dat zij niet langer voldoet aan de afgiftevoorwaarden, te weerleggen of te ontkrachten.

De verzoekende partij meent dat zij in het bezit was van alle reisdocumenten, namelijk van een hotelreservatie van Saint-Nicolas en niet Amadeus, doch dit blijkt geenszins uit de stukken van het administratief dossier. Er werden geen stukken voorgelegd bij de grenscontrole van een hotelreservatie en uit de verklaringen van de verzoekende partij blijkt dat zij, in tegenstelling tot de hotelreservatie neergelegd bij haar visumaanvraag, in het hotel Amadeus zou verblijven, waarvan zij echter geen hotelreservatie, noch een verblijfsadres kan voorleggen. Met haar betoog gaat de verzoekende partij overigens ook voorbij aan het motief dat zij niet in het bezit was van overtuigende stukken waaruit een gepland toeristisch verblijf zou blijken, zodat zij niet dienstig kan stellen, onder enkele verwijzing naar een hotelreservatie – die zij overigens ook niet voorlegde – , dat zij in het bezit was van alle reisdocumenten.

Waar de verzoekende partij er op wijst dat zij heden een kopie van de bevestiging van de reservatie voorlegt, die wijst op de informatie over het hotel en de duur van het verblijf, doet dit geen afbreuk aan de vaststelling dat de verzoekende partij, op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing, geen hotelreservatie kon voorleggen. Bovendien betreft de voorgelegde kopie een hotelreservatie voor het hotel Saint-Nicolas, zoals zij blijktens de bestreden beslissing ook heeft voorgelegd bij haar visumaanvraag, maar verklaarde de verzoekende partij, zoals ook terecht wordt weergegeven in de

bestreden beslissing, dat zij zou verblijven in hotel Amadeus. Betreffende de kopie van de bevestiging van de reservatie voor het hotel Saint-Nicolas, wijst de Raad er op dat de regelmatigheid van een administratieve beslissing dient beoordeeld te worden in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen. Dit betekent derhalve dat de stukken waarop het bestuur zich kan baseren voor het nemen van de bestreden beslissing zich in het administratief dossier moeten bevinden, of ten laatste voor de bestreden beslissing aan het bestuur moeten worden overgemaakt. In zoverre de verzoekende partij middels het verzoekschrift stukken voorlegt die niet aan de gemachtigde werden overgemaakt, wijst de Raad er op dat de gemachtigde op het moment van de bestreden beslissing geen kennis kon hebben van deze stukken die de verzoekende partij nu voorlegt en deze kunnen dus niet dienstig worden aangebracht in onderhavige procedure. De Raad zou zijn bevoegdheid overschrijden door bij zijn wettigheidstoetsing rekening te houden met gegevens die dateren van na de bestreden beslissing (RvS 18 juni 2009, nr. 194 395).

Waar de verzoekende partij verder nog betoogt dat wel degelijk een reservatie gemaakt werd in het hotel Saint-Nicolas en niet in het hotel Amadeus, stelt de Raad vast dat de gemaakte reservatie die voorgelegd werd bij de visumaanvraag, geen afbreuk doet aan de vaststelling dat de verzoekende partij op het ogenblik van binnenkomst haar verblijfsomstandigheden niet voldoende kon aantonen of staven, nu zij melding maakt van een hotel Amadeus en hiervan geen reservatie, noch een verblijfsadres kan voorleggen. Waar de verzoekende partij betoogt dat er een vergissing werd gemaakt op het ogenblik dat zij haar visumaanvraag invulde waar Amadeus staat in plaats van Saint-Nicolas, dat op de bevestigingsfiche nochtans hotel Saint-Nicolas vermeld staat, lijkt zij voor te houden dat reeds op haar visumaanvraag het hotel Amadeus ingevuld staat, doch dat dit een vergissing is en dit Saint-Nicolas moet zijn. In voormeld scenario meent de verzoekende partij aldus dat bij de visumaanvraag het hotel Saint-Nicolas aangeduid moest worden als verblijf. Dit blijkt ook uit de bestreden beslissing, met name dat op het ogenblik van de visumaanvraag een hotelreservatie voorlag voor het hotel Saint-Nicolas, zodat het betoog van de verzoekende partij geen afbreuk doet aan de bestreden beslissing. In zoverre de verzoekende partij meent dat er een vergissing werd gemaakt op het ogenblik dat zij haar visumaanvraag invulde waar Saint-Nicolas staat in plaats van Amadeus, wijst de Raad er op dat zij zich beperkt tot een loutere bewering. Bovendien betwist zij niet dat bij haar visumaanvraag een reservatie voor het hotel Saint-Nicolas voorlag. Zelfs in de veronderstelling dat een vergissing gebeurde bij de visumaanvraag en de verzoekende partij wou aangeven dat zij zou verblijven in hotel Amadeus, doet dit geen afbreuk aan de vaststelling dat de verzoekende partij haar verblijfsomstandigheden niet voldoende kan aantonen of staven nu zij geen hotelreservatie kon voorleggen, noch een verblijfsadres kan geven.

Betreffende het betoog van de verzoekende partij dat de verwerende partij, bij het vaststellen van een twijfel over de reservering van het hotel, voor het nemen van de bestreden beslissingen, had dienen te verifiëren bij het hotel Saint-Nicolas of de verzoekende partij daar een reservatie had gemaakt gelet op het feit dat het nummer van het hotel wel degelijk vermeld stond op de reservatiefiche, wijst de Raad er op dat de verzoekende partij bij binnenkomst aangaf in het hotel Amadeus te verblijven, zodat geenszins ingezien kan worden waarom men moest verifiëren bij het hotel Saint-Nicolas of de verzoekende partij daar een reservatie had gemaakt. De Raad wijst er op, zoals ook gemotiveerd wordt in de bestreden beslissing, dat de verzoekende partij bij binnenkomst totaal geen melding maakte van het hotel Saint-Nicolas.

Waar de verzoekende partij betoogt dat zij 2200 EUR bij zich had, dat deze financiële capaciteit haar moet toelaten zonder moeilijkheden in Brussel of omgeving een ander hotel te vinden, wijst de Raad er op dat in de bestreden beslissingen er op wordt gewezen dat de verzoekende partij niet in het bezit is van documenten die het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden staven of dat de verzoekende partij het doel en omstandigheden van het voorgenomen verblijf onvoldoende aantoonde. Het kwam dus de verzoekende partij toe om bij binnenkomst het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden aan te tonen. De verzoekende partij kon niet afdoende haar verblijfsomstandigheden aantonen, zoals blijkt uit de bestreden beslissingen. Zij verklaarde te verblijven in het hotel Amadeus, maar kon hiervan geen hotelreservatie, noch een verblijfsadres voorleggen. Uit het loutere feit dat de verzoekende partij voldoende financiële middelen bezit op het ogenblik van binnenkomst, kan niet besloten worden dat de verblijfsomstandigheden 'aangetoond' zijn. Het betoog van de verzoekende partij dat zij zonder moeilijkheden in Brussel of omgeving een ander hotel kan vinden, doet geen afbreuk aan de motieven van de bestreden beslissing. Bovendien stelt de Raad vast dat de verzoekende partij geenszins verklaarde dat zij geen hotelreservatie had of meer had maar dat zij voldoende geldelijke middelen bezat om zonder moeilijkheden een ander hotel te vinden in Brussel, zodat het de verwerende partij niet toekwam hieromtrent te motiveren. De verzoekende partij kan dan

ook, gelet op voorgaande elementen, niet stellen, onder verwijzing naar de 2200 EUR die ze bij zich had, dat de verwerende partij geen rekening heeft gehouden met alle elementen van het dossier.

In zoverre de verzoekende partij wijst op de stukken bij haar verzoekschrift en stelt dat hieruit blijkt dat zij geen profiel heeft van een persoon die de Belgische autoriteiten zou willen bedriegen en in België te verblijven zonder toestemming, kan de Raad enkel vaststellen dat deze documenten niet voorlagen op het ogenblik van de bestreden beslissing, zodat het de verwerende partij niet ten kwade kan worden geduid hiermee geen rekening te hebben gehouden. In zoverre de verzoekende partij meent dat de verwerende partij rekening had moeten houden met haar verklaarde profiel, wijst de Raad er vooreerst op dat de verzoekende partij geenszins aannemelijk maakt waarom of op basis van welke wettelijke bepalingen bepaalde profielen niet onderworpen zouden zijn aan de bepalingen van de vreemdelingenwet inzake binnenkomst en van de visumcode betreffende het intrekken van een visum. Bovendien blijkt uit het administratief dossier, meer bepaald het verslag van de Federale politie – grenscontrole op 22 januari 2018, dat de verzoekende partij verklaarde dat zij bij de Angolese delegatie bij de EU komt werken, doch dat zij geen naam of telefoonnummer kon geven, dat zij geen enkel document hierover bij zich had en dat de diensten maar moesten contact opnemen met de “EU”. Er blijkt dan ook geenszins op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing dat de verzoekende partij haar verklaarde profiel bezit, zodat het de verwerende partij niet ten kwade kan worden geduid geen rekening te hebben gehouden met het beweerde profiel van de verzoekende partij. De verzoekende partij kan dan ook niet dienstig voorhouden dat er slechte wil blijkt in hoofde van de verwerende partij, noch dat de verwerende partij niet alle elementen in rekening heeft genomen, noch dat er sprake is van een inadequate motivering. Betreffende het voorleggen door de verzoekende partij van stavingsstukken betreffende haar tewerkstelling ter gelegenheid van haar verzoekschrift, herhaalt de Raad dat de regelmatigheid van een administratieve beslissing dient beoordeeld te worden in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen. Dit betekent derhalve dat de stukken waarop het bestuur zich kan baseren voor het nemen van de bestreden beslissing zich in het administratief dossier moeten bevinden, of ten laatste voor de bestreden beslissing aan het bestuur moeten worden overgemaakt. In zoverre de verzoekende partij middels het verzoekschrift stukken voorlegt die niet aan de gemachtigde werden overgemaakt, wijst de Raad er op dat de gemachtigde op het moment van de bestreden beslissing geen kennis kon hebben van deze stukken die de verzoekende partij nu voorlegt en deze kunnen dus niet dienstig worden aangebracht in onderhavige procedure. De Raad zou zijn bevoegdheid overschrijden door bij zijn wettigheidstoetsing rekening te houden met gegevens die dateren van na de bestreden beslissing (RvS 18 juni 2009, nr. 194.395).

Waar de verzoekende partij lijkt voor te houden dat de politieagenten die haar interviewden en de Dienst Vreemdelingenzaken een verkeerde appreciatie kregen van haar situatie en arbitrair hebben gehandeld, dat zij aan de grens alle documenten betreffende haar reis, namelijk de hotelreservatie voor de periode van 22 januari 2018 tot 11 februari 2018, een paspoort voorzien van een visum en een toeristische plan heeft gerechtvaardigd, kan zij geenszins gevolgd worden. Immers blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat de verzoekende partij, wanneer zij werd opgehouden aan de grenscontrole enkel in het bezit was van een paspoort voorzien van een visum en een ticket. Met de loutere bewering dat zij wel in het bezit was van een hotelreservatie en een toeristisch plan, weerlegt zij de motieven van de bestreden beslissingen, die steun vinden in het administratief dossier, niet.

Betreffende het betoog van de verzoekende partij dat de verwerende partij de zorgvuldigheidsplicht (het beginsel van “*collaboration procédurale*”) schendt door haar niet toe te laten bijkomende elementen aan te brengen, dat immers blijkt dat van de elementen vereist door de verwerende partij, zij enkel de hotelreservatie alsook de bewijzen van een gepland toeristisch verblijf niet had, benadrukt de Raad dat de bewijslast betreffende de documenten ter staving van het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden op de verzoekende partij rust. Betreffende de verwijzing naar een arrest van de Raad, merkt de Raad op dat arresten in de continentale rechtstraditie geen precedentenwerking hebben. Voorts merkt de Raad op dat de verzoekende partij niet verklaart, noch aantoont zij dat zij heden een reservatie heeft voor het hotel Amadeus, waar zij verklaarde te zullen verblijven bij aankomst in België, zodat zij niet aantoont dat zij deze nog had kunnen bijbrengen. Ook uit haar verklaringen bij haar interpellatie door de Federale politie – grenscontrole blijkt niet dat zij op een later ogenblik de hotelreservatie voor het hotel Amadeus (of enig ander hotel), wenste voor te leggen – zij verklaarde enkel dat zij haar reservatie vergeten was in Angola – zodat zij, gelet op het niet uiten van een wens nog documenten voor te brengen, niet dienstig kan betogen dat de verwerende partij haar niet toegelaten heeft bijkomende elementen aan te brengen.

Waar de verzoekende partij nog betoogt dat zij tewerkgesteld is bij de delegatie van de Europese Unie in Angola, dat zij met meerdere van haar Belgische collega's in Angola werkt die haar de stad en de toeristische plaatsen zouden laten zien, kan de Raad enkel vaststellen dat de verzoekende partij dit niet heeft vermeld wanneer de Federale politie – afdeling grenscontrole bij haar interpellatie peilde naar haar reismotieven. Uit het verslag van de Federale politie – afdeling grenscontrole van 22 januari 2018 blijkt geenszins dat de verzoekende partij verklaarde dat zij zou worden rondgeleid in België door collega's, doch wel dat zij een gids zou vragen in het hotel. De verzoekende partij toont met voormeld betoog dan ook geenszins aan dat de verwerende partij ten onrechte oordeelde dat de verzoekende partij het doel van haar voorgenomen verblijf en haar verblijfsomstandigheden niet had aangetoond daar zij niet beschikte over overtuigingsstukken waaruit een gepland toeristisch verblijf blijkt.

4.3.2.7. Waar de verzoekende partij meent dat de bestreden beslissingen kennelijk disproportioneel zijn omdat zij een geldig Angolees paspoort heeft met een geldig visum en de Belgische ambassade te Luanda het nuttig heeft geacht haar een visum af te leveren en dit deed omdat zij voldeed aan alle relevante vereisten, herhaalt de Raad dat deze gegevens haar niet ontslaan van haar plicht om haar reismotief en de omstandigheden van haar verblijf op het moment van haar binnenkomst op het grondgebied te staven door middel van stukken en geloofwaardige verklaringen. Het komt immers aan de met grenscontrole belaste overheden toe nauwgezet toe te zien op de naleving van de wettelijke bepalingen. Het feit dat de verzoekende partij geen enkel sociaal gevaar gedrag kan worden tegengeworpen doet aan voormelde vaststellingen geen afbreuk. De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat de bestreden beslissingen kennelijk onevenredig zouden zijn.

4.3.2.8. De bestreden beslissingen steunen op deugdelijke feitelijke en juridische overwegingen en de motieven staan niet in kennelijke wanverhouding tot het besluit. De verzoekende partij toont niet aan dat er sprake zou zijn van een motiveringsgebrek of dat de gemachtigde van de staatssecretaris bepaalde elementen over het hoofd zou hebben gezien. Bijgevolg is er geen sprake van een schending van de materiële motiveringsplicht, het evenredigheids- of het zorgvuldigheidsbeginsel.

4.3.3. Het enig middel is niet ernstig.

4.4. Betreffende de derde voorwaarde: het moeilijk te herstellen ernstig nadeel

4.4.1. Over de interpretatie van deze wettelijke voorwaarde

Overeenkomstig artikel 39/82, §2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Wat de vereiste betreft dat een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient te worden aangetoond, mag de verzoekende partij zich niet beperken tot vaagheden en algemeenheden. Ze dient integendeel zeer concrete gegevens aan te voeren waaruit blijkt dat zij persoonlijk een moeilijk te herstellen ernstig nadeel ondergaat of kan ondergaan. Het moet voor de Raad immers mogelijk zijn om met voldoende precisie in te schatten of er al dan niet een moeilijk te herstellen ernstig nadeel voorhanden is en het moet voor verwerende partij mogelijk zijn om zich tegen de door verzoekende partij aangehaalde feiten en argumenten te verdedigen.

De verzoekende partij dient gegevens aan te voeren die enerzijds wijzen op de ernst van het nadeel dat zij ondergaat of kan ondergaan, hetgeen concreet betekent dat zij aanduidingen moet geven omtrent de aard en de omvang van het te verwachten nadeel, en die anderzijds wijzen op de moeilijke herstelbaarheid van het nadeel.

Er dient evenwel te worden opgemerkt dat een summiere uiteenzetting kan worden geacht in overeenstemming te zijn met de bepalingen van artikel 39/82, §2, eerste lid van de vreemdelingenwet en van artikel 32, 2° van het PR RvV, indien het moeilijk te herstellen ernstig nadeel evident is, dat wil zeggen wanneer geen redelijk denkend mens het kan betwisten en dus ook, wanneer de verwerende partij, wier recht op tegenspraak de voormelde wets- en verordeningsbepalingen mede beogen te vrijwaren, onmiddellijk inziet om welk nadeel het gaat en zij wat dat betreft de uiteenzetting van de verzoekende partij kan beantwoorden (cf. RvS 1 december 1992, nr. 41.247). Dit geldt des te meer indien de toepassing van deze vereiste op een overdreven restrictieve of formalistische wijze tot gevolg zou hebben dat de verzoekende partij, in hoofde van wie de Raad in deze stand van het geding *prima*

facie een verdedigbare grief gegrond op het EVRM heeft vastgesteld, niet het op grond van artikel 13 van het EVRM vereiste passende herstel kan verkrijgen.

4.4.2. De beoordeling van deze voorwaarde

4.4.2.1. De verzoekende partij voert, als moeilijk te herstellen nadeel, aan dat zij maar over weinige dagen verlof beschikt om van vakantie te genieten in het Rijk, dat deze vakantiedagen gevraagd werden aan haar werkgever en genomen worden van haar jaarlijks verlof. Zij vervolgt dat ze het risico loopt gedwongen terug te worden gestuurd terwijl ze aan alle voorwaarden voldeed voor een kort verblijf in het Rijk.

4.4.2.2. De verzoekende partij stelt in wezen dat haar nadeel erin bestaat dat zij door de bestreden beslissing haar weinige dagen verlof op het werk om van een vakantie te genieten in België in de rook ziet opgaan. Aangezien nergens uit blijkt dat het werkelijk de bedoeling was van de verzoekende partij om louter als toerist België te bezoeken of als vakantieganger naar België te komen, kan het feit dat haar vakantie in België niet kan doorgaan bezwaarlijk worden beschouwd als het rechtens vereist moeilijk te herstellen ernstig nadeel. Bovendien wijst de Raad er op, betreffende de door de verzoekende partij voorgehouden gemiste vakantie in België en de reeds opgenomen verlofdagen, dat de verzoekende partij enerzijds er niet toe gehouden is haar vakantie in België door te brengen en anderzijds in de mogelijkheid verkeert om later opnieuw een vakantie te plannen in België wanneer zij in het bezit is van de vereiste reisdocumenten en beschikt over een niet betwifelbaar reisdoel.

De Raad wijst er nog op dat de verzoekende partij bezwaarlijk kan voorhouden dat zij voldeed aan alle voorwaarden voor een kort verblijf in het Rijk, nu zij er op het eerste zicht niet in slaagt de motieven van de bestreden beslissingen te weerleggen.

Het bestaan van een moeilijk te herstellen ernstig nadeel in hoofde van de verzoekende partij werd niet op afdoende wijze aangetoond.

4.4.3. Er is niet voldaan aan de voorwaarde van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel.

4.5. Dienvolgens is niet voldaan aan twee van de drie cumulatieve voorwaarden om tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid over te gaan zoals opgelegd in de artikelen 39/82, §2 van de vreemdelingenwet en artikel 43, §1 van het PR RvV. Deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid te verwerpen.

5. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig januari tweeduizend achttien door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. VERMANDER